Het verhaal van Charge

In de afgelopen anderhalf jaar sprak PSvertelt met jongeren die uit een kwetsbare situatie hebben geleefd. Ze hadden te maken met schulden, een onveilig thuis of dakloosheid. Je leest hier hun verhalen.

De littekens van mijn handen
Mijn handen vertellen een verhaal. Het verhaal van onhandigheid, onwetendheid, van momenten dat ik mezelf niet kon beschermen. Ze dragen littekens. Ze leren van wat er gebeurd is. Ze groeien verder. Maar op den duur zijn mijn handen weer hetzelfde: sterk, doorgezet, onverzettelijk. Nu zijn die littekens sterker, maar het blijven mijn handen. En dat is wat ze zijn: van mij.

Een thuis dat geen thuis was
Thuis was nooit een plek waar ik mezelf kon zijn. Ik ben homo, en mijn ouders zijn streng gelovig. Ze wilden me forceren om hetero te zijn, ook al wisten ze diep van binnen dat ik dat niet was. In plaats van ermee om te gaan, dwongen ze me in een leven dat niet bij me paste.
Ik vluchtte naar mijn kamer, twee trappen hoger, een deur verder. Dat werd mijn wereld. Een plek waar ik constant was, waar ik mezelf kon verstoppen. Ik sliep amper bij mijn ouders, en dat vonden zij niet leuk, maar blijkbaar was het niet belangrijk genoeg om me echt onder druk te zetten.
Thuis voelde ik me nooit op mijn gemak. Voor de meeste mensen is het ongemakkelijk om voor het eerst schoonouders te ontmoeten, maar voor mij was dat gevoel altijd aanwezig. Ongemakkelijk. Ik hoorde daar niet. Niemand kende me echt. Ik kende niemand. Thuis was een plek waar ik mezelf moest verstoppen, waar ik niet mezelf kon zijn.

Een familie van vrienden
Mijn redding was mijn familie buiten mijn ouders om. Ik was vaker buiten dan thuis en had een familie gekozen die me begreep: mijn vrienden. Zij waren mijn echte wereld. Ik maakte altijd excuses om bij hen te blijven slapen, zodat ik zo min mogelijk thuis hoefde te zijn. Het was de enige manier waarop ik mezelf staande hield. Anders zou ik drie, vier verschillende dubbele levens moeten leiden. Ik had geleerd dat mijn ware zelf buiten was, en mijn overlevingsstand binnen, bij mijn ouders.
Met mijn vrienden was ik vaak buiten. We waren in parken, buurthuizen, winkels, op straat. Buurthuizen waren voor mij geen plek waar ik me gezien voelde, maar wel een

plek waar ik me welkom voelde. Ik was niet per se gezien, maar dat was op dat moment ook niet wat ik nodig had.
Ik ging ook vaak naar het huis van vrienden. Hun ouders namen me op alsof ik hun derde zoon was. Ik werd overal het favoriete kind genoemd. Eindelijk voelde ik me thuis bij mensen die me zagen en waardeerden. Dat was een gevoel dat ik bij mijn eigen ouders nooit had gehad.

De nacht dat alles veranderde
Mijn vader had al eerder gezegd: “Als je ooit uit de kast komt, schiet ik je neer.’ Dat was geen dreiging meer, het was een waarschuwing. Op een nacht kwam naar beneden na een ruzie - of het was geen ruzie, het waren mijn ouders die vooral tegen mij schreeuwden. Ik kwam de kamer in en er lag een pistool op tafel. “Eigenlijk wilde ik je neerschieten toen je binnenkwam,” zei hij, “maar God zei dat ik dat niet moest doen.”
Ik stond daar.. Mijn vader was niet langer alleen boos of teleurgesteld, hij was gevaarlijk. Toen hij, als invloedrijk persoon in de moskee, een heksenjacht ontketende en opriep dat als iemand mij zou zien, ze mij iets aan moesten doen, werd het echt eng. De politie waarschuwde me: ik kon niet meer veilig door Den Haag lopen, mijn eigen stad, zonder grote consequenties te vrezen. Het voelde alsof ik me in een nachtmerrie bevond.

Het gevoel van onveiligheid
Het is alsof je je nagels te ver afknipt. Je denkt dat het maar een klein foutje is, maar opeens doet alles pijn. Je kunt niets meer vastpakken zonder dat het zeer doet.
Zo voelde het om niet welkom te zijn in mijn eigen stad. Om gevaar te lopen op de plek waar ik vandaan kwam. Ik voelde me opgejaagd, niet alleen door mijn ouders, maar door de hele situatie.

Vertrouwen hervinden
Tot nu toe heb ik alleen maar meegemaakt dat hulp zoeken moeilijker maakte. De hulpverlening bood mediation aan. Alsof mijn ouders ineens zouden gaan luisteren naar een witte vrouw die kwam vertellen dat homoseksualiteit wel oke is. Daardoor ben ik terughoudend geworden. Nu wacht ik liever tot hulpinstanties mij vinden. Hulpinstanties nemen contact op met: “We kunnen je helpen!” Op die manier probeer ik beetje bij beetje het vertrouwen terug te winnen.

Het hielp enorm dat Marieke van Next Chapter me destijds verder heeft geholpen. Ze werd als een soort tante voor me, iemand die er écht was toen ik haar nodig had.
Toen ik uit huis vluchtte, ging ik naar een vriend. Ik sliep daar maandenlang. Tegelijkertijd had ik de politie ingelicht, omdat mijn vader een echt vuurwapen had genoemd. Zij

namen het serieus en namen contact op met Veilig Thuis. Omdat ik niet meer in Den Haag woonde, maar in een andere provincie, dicht bij de Duitse grens, zeiden ze: “Omdat je nu landelijk zwervend bent, kennen we één persoon die hier veel ervaring mee heeft.” Dat was Marieke. Zo kwamen we met elkaar in contact.
In het begin was ik sceptisch. Nog een hulpverlener? Maar toen zag ik dat ze roze haar had. En toen dacht ik: Oh, dit is mijn type persoon. Toch bleef ik wantrouwig. Ik dacht: “Weer iemand die zegt dat alles goed komt.” En uiteindelijk moest ik horen: “Het spijt me, we konden je niet verder helpen.”

Eigenaarschap en vrijheid
Toen ik in Leiderdorp woonde, woonde ik in een tijdelijke antikraakwoning. Tot dat moment had ik nooit echt controle gehad over waar ik zou wonen of waar ik terecht zou komen. ” Het maakte niet uit of het aan de andere kant van de provincie was. Zo kwam ik in Leiden terecht. Ik kocht een auto om naar mijn studie te kunnen. Die auto gaf me mijn vrijheid terug.
Ik kon gaan waar ik wilde, vertrekken wanneer ik wilde. Ik was niet langer genoodzaakt om ergens te blijven of te slapen als ik dat niet wilde. Ik had vrijheid. Ik had eigenaarschap over mijn situatie.

De mensen die me droegen
Mijn partner van vijf jaar me door alles heen gedragen. Hij heeft alles meegemaakt, vanaf het moment dat mijn vader me bedreigde tot het moment dat ik de sleutels ontving van mijn nieuwe woning in Oegstgeest.
Marieke heeft me ook opgevangen op momenten dat ik dacht dat alle hoop verloren was.
Hadden anderen kunnen ingrijpen? Ja, mijn buren hadden misschien een verschil kunnen maken. Als ze hadden gezien dat mijn ouders een verkeerd pad bewandelden, hadden ze misschien al eerder kunnen ingrijpen. Misschien hadden dingen dan anders kunnen lopen.

Hoop hervinden
Voor veel mensen is het een routine om ’s ochtends wakker te worden en meteen je telefoon te checken. Iedereen heeft wel één of twee meldingen waar ze stiekem op hopen. Dat is ook wat ik nu weer heb: die ene of twee meldingen waar ik ’s ochtends op hoop.
Ik heb mezelf moeten leren om mijn eigen loopbaan te creëren. Elke keer een ander pad in het bos plat te slaan en vervolgens terug te lopen om een ander pad te kiezen. Ik moest mezelf hoop geven—hoop was wat ik nog nodig had. Ik had een lichtje nodig in het donker.

Een tijdlang had ik dat lichtje niet, waardoor ik niet verder kon lopen of veel langzamer ging. Maar nu heb ik dat lichtje weer.

Charge heeft sinds kort na jaren zoeken en wachten eindelijk een permanente woonplek waar die zich thuis mag gaan voelen. Die loopt stage bij een techbedrijf. En deelt diens liefde met twee partners. Het thuis kunnen voelen heeft nog wat tijd en spullen nodig. Door alle verhuizingen is de financiële ruimte beperkt en daar heeft die hulp bij nodig. Daarnaast heeft Charge samen met Marieke een plek gecreëerd voor jongeren om samen te komen. Samen bouwen zij een community van en voor jong-volwassenen van alle achtergronden en levensstijlen. De huiskamer biedt ruimte voor ontmoeting, uitwisseling en vragen op psychisch, sociaal en financieel gebied.

Wil je meer weten? Kijk op:
https://deleidsehuiskamer.nl/